

markku tiuri 1973

AVAINKAULA LAPSI

Kun olin pieni ,ripusti äiti minulle avaimen kaulaan ja potkaisi minut kadulle.Itse hän lähti kaupungille asioille.

Siinä minä nyt seisoin koko maailma edessäni,Mitäpä siinä muutakaan , kuin lähteä katua pitkin kävelemään.Tullessani erään porttikäytävän kohdalle huomasin sinne piiloitetun tyhjän viinapullon. Menin uteliaana katsomaan sitä. Kääntelin ja vääntelin sitä käsissäni ja, kun en muuta-kaan keksinyt ,laitoin piloillani pikkusormen sen suuhun. Tämä olikin virhe, sillä nyt en saanutkaan sormeani irti pullosta. Vaikka kuinka olisin ravistellut ja kierrellyt pulloa,ei se vain ottanut irrotakseen. Paiskasin hätääntyneenä pullolla portinpieltä. Mutta pullopa ei ihmeek- seni hajonnutkaan ,vaan vaan koko käteni irtosi olkapäätä myöten.Siinä se nyt lojui pullo pikkusormessa. Mutta ei elämässä saa pienestä lannistua Täytyy vain yrittää.

Tietoa ei kovinpaljon ole,ennenkuin on kokenut, joten mistä olisin voinut tietää, ettei tikapuiden alta saa milloinkaan kävellä. Sillä käveltyäni hiukanmatkaa tikapuut tosiaan osuivat tielleni. Katsoin vain ylös kirk- kain ja uteliaain silmin ja kuljin niiden alitse. Tikapuut veivät teli- neelle ,jonka reunalla seisoj jokin kippo. Suuri kömpelö mono potkaisi - kai vahingossa - kippoa ja sen sisältö tippui suoraan päälleni. Olin yltäpäältä punaisessa maalissa. "Oi voi poika parkaa .Suo anteeksi." Kuu- lui ylhäältä. Mutta mitkä anteeksiannot siinä enää olisivat voineet aut- taa. Olin auttamattomasti tyystin punainen.

Lähdin hiukan kiukustuneena ylittämään katua ,sillä minua ei enää huvit- tanut kulkea telineen alla. Säpsähdin VALTAVAA torven törähdystä. Ääni lähti suuresta höyryjyrästä.Jähmetyin kauhusta paikoilleni, enkä kyennyt juoksemaan pois alta. Ja jyrä porhalsi suoraapäätä ylitseni. Ehdin vain nähdä ,että sen rekisterilaatassa luki TOIMEENTULO ,ennenkuin se kääntyi seuraavasta kadunkulmasta pois näkyvistä.

Ilta alkoi jo tulla .Aurinko painui korttelin taa ja katulamput syttyivät toinen toisensa jälkeen. Päätin lähteä kotiin päin. Siinä takaisin kävel- lessäni, ajattelin päivän kokemuksia. Kyllä elämä osaa olla kovaa.

Tullessani kotiovelle oli äitikin juuri palaamassa kaupungilta ja sillä hetkellä parhaillaan avaamassa ovea. Hän yritti potkaista syrjään omitui- sen litteän ,pumaisen ja yksikäätisen olion,joka pyrki ovenraosta sisälle. Sitten hän huomasi ,että jokin killui olion kaulassa olevasta nauhasta.

AVAIN Hän kokeili sitä kotimme oveen-----.

Mitähän äidin pienissä aivoissa tapahtui, kun hän huomasi ,
että AVAIN SOPI ?